

சந்திரமதி

அல்லது

தற்காலத்துத் தமிழ் மகள்.

ACC. NO. 46028

சந்திரமதி

மல்லது

௨௦/௩

தற்காலத்துத் தமிழ் மகள்.

வீர. பழ. புதுவயல்.
VR. PALANIAPPA SHETIAR,
Puduvayal, Tanjore Dt.

ஆக்கியோன்

ரத்னம்.

நாவல் பள்ளிவழி கம்பெனி,

கண்டனார்.

நான் முகம்.

— — — — —

பெண்கள் உலகத்தின் கண்கள். ஆண் களைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்க அமைப் பிச்ச்கப்பட்ட தாய்கள். ஆடவர்கள் தேடி அடையும் ஆனந்தத்தின் பிப்பங்கள். அன்பு பொதிந்திருக்கும் அமுதக் கலயங் கள். இன்றும், என்றும் மாறாத இன்பத் தைக் கொடுக்கின்ற நீதிகளைத் தமிழ்க் குழந்தைகள் சுவையோடு உண்ணத் திரட் டிக்கொடுத்தவர்கள். இவர்களுடைய உரு வங்கள் அநீதிகளாற் போர்த்தப்பட்டிருக் கின்றன. இவர்களை அடிமைப்படுத்திய காலத்திலிருந்தே, இந்தியா அடிமைப்பட்டு விட்டது. இவர்களுடைய விடுதலையே உலகவிடுதலை.

இந்த உண்மை, இந்த நாட்டில், எங்க னும் உணரப்பட்டுவிட்டது. கல்விகற்ற கன்னியரும், உலகம் உணர்ந்த உத்தமரும், உண்மைச் சுதந்தரத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இதுவே, வருங் காலத் தமிழ் நாட்டின் வாழ்வு.

இக்கதை, இந்த உணர்ச்சியைப் பரப்பு விக்ரம் என்பதே என் விருப்பம்.

கண்டனூர்.

ர த் ந ம்.

சந்திரமதி.

எல்லாம் தெய்வச்செயல்.

சந்திரமதி ஒரு சிறு பெண். பத்து வயதும் நிரம்பவில்லை. மேலை வாயிலில் மாரியம்மன் தேர் விழாவுக்குப் போயிருந்தாள். அவளுடைய முகம் வதங்கிய ரோஜாப் புஷ்பத்தை ஒத்திருந்தது. சந்திரமதியின் பெற்றோர் மிகுந்த செல்வாக்கோடு பிரபுக்களாய் வாழ்ந்த காலமுமுண்டு. அவளுடைய தந்தை காலஞ் சென்ற பிறகு பங்காளி பொருவன் இவளுடைய தாயாரின்மேல் வழக்குத் தொடர்ந்து சொத்துக்கள் அனைத்தையும் கவர்ந்துகொண்டு விட்டான். சென்னை அப்பீல்செய்தும்தோல்வியுண்டாய்விட்டது. அப்பீல் சிலவுகளுக்காக அணிர்த்திருந்த நகைகளையும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களையும் விற்றுக் கொடுத்து விட்டான். வழக்குத் தோல்வியடைந்ததைக் கேட்டதும், வாழ்ந்த ஊரில் இருப்பதைவிட மறைந்து வாழ்வதே நலமென்று பட்டுவிட்டது. சந்திரமதியின் நகைகள் அனைத்தையும் விற்றுப் பிரிவி கவுன் சிலுக்கு அப்பீல் செய்துவிட்டு, வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக மன்னார்குடியில் கடைசித் தெருவில் ஒரு மாட்டுத் தொழுவத்தில் வந்து குடியிருந்து கொண்டிருந்தனர். அப்பளம் போட்டும் பசுணங்கள் செய்து விற்பும் தாய் சந்திரமதியைக் காத்து வந்தாள். சந்திரமதியும் வீட்டிலிருந்தே புஷ்ப வியாபாரிகளுக்கு மாலை கட்டிக்கொடுத்து ஜீவித்துவந்தாள்.

துன்பங்கள் தொடர்ந்தே வருகின்றன. சந்திர மதிக்குக் கவலைமேல் கவலை வந்துவிட்டது. தாய்க்கு நோய் வந்துவிட்டது. வேலை செய்ய முடியவில்லை. நோயும் முற்றிக்கொண்டிருந்தது. கையில் அரைக் காசம் இல்லை. எப்படி அவள் தாய்க்கு மருந்து வாங்கிக்கொடுத்து உணவுக்கும் சம்பாதிக்கமுடியும்?

கண்ணீர் துளித்துக் கொண்டிருக்கும் விழிகளோடு ஒரு அழகிய புஷ்ப மாலையைக் கட்டிக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு விற்பதற்காக ரதோற்சவத்திற்குச் சென்றாள். திடீரென்று பெரு மழை பெய்தது. சுவாமியைத் தேரில் விட்டு ஜனங்களெல்லாரும் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள். மழை நின்றபாடிಲ್ಲலை. பெய்துகொண்டே யிருந்தது. மாலையும் வந்துவிட்டது. நனைந்துகொண்டே சந்திரமதியும் வீடு திரும்பினாள்.

கறுத்த இருட்டு. பர்தை சருக்கலாயும் வழக்கலாயும் இருந்தது. புயலும் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. தாய்க்கு மருந்து வாங்கவும் காச இல்லையே என்று ஏங்கினாள். பாதை தெரியாது வீழ்ந்தும் நடந்துகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முன் மயிர்ச்சுருள் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. அதன் வழியாக மழை நீர் கண்ணீரோடும் கலந்து ஒழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. வாய் விட்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

“ஏன்! அம்மா!! அழுகிறாய்” என்று கேட்டுக் கொண்டே, இரக்கத்தோடும் ஒரு இளைஞன் வந்தான்.

“ஐயா நாங்கள் ஏழைகள். நானும் தாயுந்தான் பாக்கி” என்றாள்.

“எங்கு அலைகறாய்” என்றான் இளைஞன்.

“நான் மன்னார்குடிக்குப் போகவேண்டும். வழி தவறிவிட்டது” என்றாள்.

“பயப்படாதே! நான் அங்குதான் வருகிறேன். உன்னை உன் தாயாரிடம் சேர்ப்பிக்கிறேன்” என்று கூறி மெதுவாக அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். வரும் வழியில், தன் தாய் நோயால் வருந்துவதையும் புஷ்ப மாலை விற்க முடியாமற் போனதையும், கூறினாள். இதற்குள் வீடு வந்து சேர்ந்தது. தன் வீட்டுப் படத்திற்கு மாலை தேவை பென்று சொன்னாள். சந்திரமதியும் மாலையைக் கொடுத்தாள். சில்லரையில்லை பென்று ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து வைத்துக் கொள்ளும்படி சொன்னாள். அவரைச் சற்று நேர மாவது வீட்டிற்குள் உட்காரச் செய்யவேண்டுமென்று சந்திரமதி விரும்பினாள்—உள்ளே போய்—விளக்கேற்றச் சொன்னாள்—வெளியில் வந்தாள்—வந்தவர் போய் விட்டார்.

சந்திரமதிக்கு ஆச்சரியமும் திகிலும் உண்டாய் விட்டது. நடந்த வற்றையெல்லாம் தாயாரிடம் கூறினாள். நமக்கு உதவி செய்ய தெய்வமே வந்து மறைந்து விட்டதாக நம்பினார்கள். எதிர்பாராதபடி பணம் கிடைத்தது, அவர்களுடைய துக்கத்தை மாற்றிவிட்டது. தாயண்டையில் ஒரு பொட்டணம் கிடந்ததாகத் தெரிந்தது. அதைப் பிரித்துப்பார்த்ததும் 100

ரூபா நோட்டு ஒன்று ஒரு காகிதத்தில் மடிக்கப்பட்டிருந்தது. இது எப்படி வந்ததென்று விளங்கவில்லை. மடிப்புத்தாளிவிரித்துப் பார்த்ததில் ஷண்முகனார் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

மிகவும் சீழான நிலைமையில் வசிக்கும்படி காலம் செய்துவிட்டபோதிலும் அவர்கள் தரித்திரர்களைப் போலப் பேராசைப் படுகிறதில்லை. அப்படியே அப்பொட்டணத்தை ஜாக்கிரதையாகப் பெட்டிக்குள் வைத்து அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச்சம்பவம் சந்திரமதிக்கும் தாய்க்கும் என்றும் மறக்க முடியாததாகவே இருந்துவிட்டது.

இன்பத்திலுந் துன்பம்.

துன்பங்களைப்போன்றே இன்பங்களும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றன. பொழுதும் அழகாகப் புலர்ந்தது. சந்திரமதியும் தாயாரும் சந்தோஷத்தோடு கண்விழித்தார்கள். அம்மா! என்று வாசலில் யாரோ கூப்பிடுகிற சத்தம் கேட்டது. சந்திரமதியும் கதவைத்திறந்தாள். தையற்காரச் சுப்புவும் கட்டிய துணிப்பொட்டணத்தைக் கொடுத்தான்.

என்ன! ஏது" என்றாள். நேற்றிரவு ஒரு பிரபு என்னிடம் இந்தப் பட்டுத்துணிகளை வாங்கிக்கொடுத்து உங்களிடம் கொடுக்கும்படி கூறினார்" என்றான்.

சந்திரமதி-பிரமையாயினள். இந்தஅற்புதங்களை அறிய ஆவல்கொண்டாள். தன்னை மணந்துகொள்ள வேண்டிய ஒருவரை இவளா கண்டு பிடிக்கமுடியும்?

இவரைக் கண்டுபிடிக்கச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகளெல்லாம் வீணாயின. தரித்திரமும் அவர்களை விட்டுச் சிறிது சிறிதாக விலகிக் கொண்டிருந்தது.

சிலதினங்களுக்குப் பிறகு இவர்களுடைய குடிசையின் வாயிலில் ஒரு மோட்டார் வந்து நின்றது. பாரிஸ்டர் ராமநாதனும் கீழிறங்கினார். கதவாரம் நின்றகொண்டிருந்த சந்திரமதியை “அம்மா எங்கே” என்று கேட்டுக்கொண்டு உள் துழைந்தார். அவள் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையிற் கிடப்பதைப்பார்த்து “கேஸ் ஜயம். சொத்துக்களெல்லாம் தங்களுக்குத் தீர்ப்பாய்விட்டன. சிலவுதுகை முழுதும் பூர்திவாதி கொடுப்பதென்று பிரிவி கவுன்சிலில் தீர்ப்பாய் விட்டது இனிகவலைப்படாதீர்கள். எழுந்திருங்கள்” என்று கூறினார். அவளுடைய கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீரும் அழுகைக்கண்ணீரும் கலந்து ஆறாக ஒடிக்கொண்டிருந்தன. துன்பங்கள் அடியோடு தொலைந்துவிட்டன வென்று கருதினாள். நெடுங்காலத்துக் கவலைகளினால் உடலை வாட்டி ஒடிந்தமனம் இந்த சந்தோஷத்தால் உயிர் பெற்றுவிடவில்லை. கட்டாயம் இறந்து போய்விடுவோம் என்றே தீர்மானித்தாள்.

இராமநாதருக்கு இவர்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது தெரியாது. இவர்கள் முன் வாழ்ந்த மாளிகையையும் வாழ்க்கையையும் நோக்கினார். கண்கள் கலங்கின. சந்திரமதிக்கு அவர்கள் வாழ்ந்த பழைய நிலைமை சிறிதும் ஞாபகத்திலில்லை. இவர்கள் வருத்தப்படுவதைக்கண்டு சந்திரமதியும் வருந்தினாள். இராமநாதன் பாரிஸ்டர் நிலைமைக்கு வந்ததும் இவர்

களுடைய குடும்ப உதவியினால் தான். இனியும் இவர்களை இந்த நிலைமையில் விட்டுப்போக இஷ்டப்படவில்லை. தன் வீட்டிற்கு உடன் அழைத்துப்போவதென்றே தீர்மானித்துவிட்டார். எவ்வளவோ மன்றாடியும் சந்திரமதியின் தாய் இணங்கவில்லை. “எல்லா உதவிகளும் நானே இனிச்செய்கிறேன்” என்று வலியக்கூறினார் இராமனாதர். “நான் இனிச் சாகப்போகிறேன். என்னைப்பற்றி நீகவலைப்படவேண்டாம். சந்திரமதியின் கவலைதான் என்னைத் தொளைக்கின்றது” என்று சந்திரமதியின் தாயார் கூறினாள்.

“நான் அந்தக்கவலையை எற்றுக் கொள்ளமாட்டேனா? என் தங்கையாக அவளைப்பாதுகாக்க மாட்டேனா? நீங்கள் அதைரியப்படவேண்டாம்” என்று ராமனாதர் தைரியம் கூறினார்.

“எனக்கு முடியாவிட்டால் நான் சொல்லியனுப்புகிறேன். சந்திரமதியை வளர்த்துச் சொத்துக்களையும் பாதுகாத்து அவளுக்குக்கொடு. இது போதும் என்று தாய்கூறினாள். ராமனாதருடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரமதிக்கு ஒருவிதமான திருப்தியுண்டாகியது. விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமநாதர் வெளிக்கிளம்பும் போது சந்திரமதிக்கு வெகு மதியாக சில ரொட்டிப் பெட்டிகளும் பழங்களும் கொடுத்தார். அவள் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர் விழிகளை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள். சந்திரமதியின் உள்ளத்தில் ஏதோ ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்து கொண்டார். இன்னம் உனக்கு என்னவேண்டுமென்று ராமநாதர் கேட்டார்.

அண்ணா! எனக்கு ஒரு கவலைபிருக்கிறது. அதைக் கண்டு பிடிக்கமாட்டீர்களா” என்றாள் சந்திரமதி. “எதுவாயினும் நான் கண்டுபிடித்துத்தருகிறேன்” என்றார்.

“ஷண்முகனார் என்பவரைக் காணவேண்டும் அவரைத் தேடிக்கண்டுபிடித்துக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று இரங்கினாள் சந்திரமதி.

“இது என்ன ஒரு பெரிதா. ஒரு வாரத்தில் உன் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்து விடுகிறேன். அவரை ஏன் தேடுகிறாய்? என்ன விஷயம்? சொல்லக்கூடுமா? என்றார் ராமநாதர். சந்திரமதிக்கு ரகசியமாகச் சொல்லிவிடலாம் என்று எண்ணம் இருந்தது. சொல்ல அவளுக்கு மனமில்லை. மௌனஞ் சாதித்தாள். பின்னால் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்து ராமநாதரும் விடைபெற்று வீடுதிரும்பினார்.

சந்திரமதியின் சொத்துக்களெல்லாம் கைப்பற்றப்பட்டுவிட்டன. பிரதிவாதியும் தன் சொத்துக்களையெல்லாம் விற்றுச் செலவுதொகைகளைக்கட்டிவிட்டான் சந்திரமதிக்கு எளிதில் கிடைத்துள்ள பூஸ்திதியை ராமநாதரே மேல்பார்த்து வந்தார். ஷே. சொத்துக்களை கோர்ட் ஆப்வார்ட்ஸ் நிர்வகிக்கவேண்டுமென்று எதிரி பல சூழ்சிகள் செய்தார். இராமனாதருடைய நிர்வாகத் திறமையையும் பெருமையையும் அறிந்திருந்த ஜில்லா கலெக்டர், ராமநாதரே மேல்பார்த்து ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்று உத்தரவும் இட்டுவிட்டார். இராமநாதரும் மேற்படி சொத்துக்களை ஒழுங்காக

நிர்வசித்து ஒன்று பத்தாய்ப்பெருக்கினார். சில மாதங்களில் சந்திரமதிக்குத் தீராத கவலையுண்டாய்விட்டது. நோயிலிருந்து தாய் மீளவில்லை. பரமபதம் அடைந்துவிட்டாள். அவளுடைய கருமச்சடங்குகள் மிக விமரிசையாக நடைபெற்றன. இராமநாதரும் சந்திரமதியைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். தன் மகளான கமலத் தோடு கல்வி கற்பதற்காக சந்திரமதியையும் கலாசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

காதலின் உண்மை.

ஐந்து வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. சந்திரமதியும் கல்வியில் வல்லவளாயினாள். அவளுடைய சரீரமும் அன்று பூத்த புஷ்பத்தை ஒத்திருந்தது. கன்னிப் பருவம் இன்னதென்பதை அவள் உடல் காட்டியது. பெரியமனுஷியாய்விட்டாள். ஜாதியாசாரப்படி ஆண்கள் முகத்தில் விழிக்காது அறைக்குள்ளேயே இருந்துகொண்டிருந்தாள்—அந்த இரவில் தேர்விழாவன்று—உதவிசெய்த உத்தமரின் இரக்கமான எண்ணங்களையும் உருக்கமான வார்த்தைகளையும் எண்ணிப் பெண்ணி இன்புற்றுக்கொண்டிருந்தாள்—பருவம் மாறிவிட்டதால் அச்சிந்தனை மிகத் துன்பத்தை விளைவிப்பதாக மாறிவிட்டது. சில சமயங்களில் கமலத்தையும் வெறுப்பாகப் பேசிவிட்டுப் பின் வருந்துவாள்—அவளுடைய உடலுக்குள் காமத்தீ பற்றிவிட்டது.

சந்திரமதிக்குக்கல்பாணம் செய்துவிடவேண்டும் என்னும் கவலை ராமநாதருக்கு உண்டாய்விட்டது.

9

அதை எப்படி அவளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வது? என்று வழி தெரியாது திகைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஓர் நாள் இரவு ராமநாதர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கமலம் அருகில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

“தங்கச்சி! சந்திரமதியைப்பற்றிய கவலை பிடுங்கித்தின்னின்றது. எப்படியாவது கல்யாணம் செய்து விடவேண்டும். நீ அவளை விசாரித்தாயா?” என்று கேட்டார். கமலமும் பல்விடுக்கில் சிரித்துக்கொண்டு “உங்களுக்கு ஷண்முகனாரைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டாள்.

ஷண்முகனார் என்று ஒருவர் இருக்கிறாரா? இது ராமநாதரை மிகவும் குழப்பியது. “எனக்குத்தெரியவில்லை—அவரைப்பற்றி என்விசாரிக்கின்றாய்?” என்று கேட்டார்.

அவரைத்தவிர வேறு எவரையும் சந்திரமதி கல்யாணம் செய்து கொள்ளமாட்டாள்” என்றாள் கமலம்.

“என்ன சொல்கிறாய்? அவரை அவள் எப்படி ஸ்நேகம் செய்து கொண்டாள். எனக்கும் அவரைத் தெரியவில்லையே” என்றார் ராமநாதர்.

கமலத்திற்கு வேடிக்கைச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. தேருக்குப் போனதும், ஷண்முகனாரைக் கண்டதும், அவருடைய இனிய உதவிகளையும் கமலத்திற்கு சந்

திரமதி அடிக்கடி கூறியிருக்கின்றாள். அப்படியே அவள் தகப்பனரிடம் பாடம் ஒப்புவித்தாள்.

ராமநாதருக்கு துக்கம் வந்துவிட்டது. “என்ன பெண்? ஐயோ தவறான வழியில் சென்றுவிட்டாள். கல்யாணம் என்பது உதவிக்குப் பதில் செய்வது அன்று. நியாயமாயும் ஒழுங்காயும் யோசித்துப் பார்த்தால் தனக்கு உதவி செய்தவருக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டியது அவசியம் தான். சமயம் நேரும் பொழுது பதிலுக்குப் பதில் தகுந்த முறையில் உதவி செய்துவிட வேண்டியது அவசியமேயன்றி அவனையே கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானிப்பது எவ்வளவுமுட்டாள்தனம்! முதலாவதாக அவர், யாரோன்று நமக்குத் தெரியாது. அவருடைய ஜாதியோ, நிலைமையோ, வயதோ நமக்கு ஒரு சிறிதும் தெரியாது அவர் மணஞ் செய்து கொண்டவரா அல்லது குழந்தைகளுள்ளவரா என்பதும் தெரியாது. அப்படியிருந்தாலும் அவர் இவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வார் என்பது என்ன நிச்சயம்?” என்றார்.

“தந்தையே! நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நம்மையிட எல்லாம் அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவளோ அவரைத்தன் மானசிக தெய்வமாக ஏற்று வழிபட்டுக் கொண்டு வருகின்றாள். ஐந்து வருஷமாக நாம் அனைவரும் ஒன்றாகத்தானிருக்கிறோம். ஒருநாளாவது அவரைப்பற்றி நினைபாமலும், புகழாமலும் கழியவில்லை. வேறு எவருக்காவது அவளை மணம் செய்ய நேரிட்டால் மணமகன் சந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்க முடியாது” என்றான்.

“சரிதான்; மறைந்து கொண்டிருக்கும்ஷண்முகனாரை எப்படிக்கண்டுபிடிப்பது? முன்னும் அவள் இவரைப்பற்றி என்னிடம் விசாரித்திருக்கிறாள். எப்படியாவது கண்டுபிடித்துவிடுவோம்” என்றுகூறி சம்பாஷணையை முடித்துவிட்டனர். ஷண்முகனார் யாரென்பதையும் அவர் எங்கிருக்கிறார் என்பதையும் கண்டுபிடிக்கும்படி தன் சினேகிதர்கள் ஒவ்வோருவரையும் வேண்டிக் கொண்டார். சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள தன் கேஸ்காரர்களுக்கும் இதைச் சொல்லியிருந்தார். எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் கீழ்க்கண்டவாறு விளம்பரமும் செய்திருந்தார்.

‘சில முக்கிய விஷயங்கள் பேசவேண்டியிருப்பதால் கீழ்க் கையொப்பமிட்டவருடன் ஷண்முகனார் வந்து பேச முடியுமா? அவருக்குச் சாதகமான விஷயங்களைப்பற்றியே யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது.

பாரிஸ்டர் ராமநாதன்.’

இந்த விளம்பரத்திற்கும் பதில் கிடைக்கவில்லை. நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. ஷண்முகனார் விஷயம் முடியேயிருந்துவிட்டது.

இந்த நிலைமையில் இராமனாதர் காலனுக்கு இரையாகிவிட்டார். சந்திரமதிக்குத் தாயார் மரணத்தை விடத் தன்னைக் காத்துவந்தவரின் மரணம் பேரிடியாய்விட்டது. அவளுடைய துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை.

சந்திரமதியும் தங்ளுடைய முன்னோர் வசித்து வந்த புகலூர் மாளிகைக்குப் போய்விட்டாள். சொத்துக்களெல்லாம் தன் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டவுடனே சந்திரமதி அரசாங்கத்தாரிடம் இரண்டு லக்ஷ ரூபாய் மூலதனமாகக் கொடுத்து “ஷண்முகனார் நிலையம்” என்னும் பெயரால் அனாதை யாஸ்ரமம் ஒன்று ஸ்தாபித்தாள். அதற்காகத் தன் வீட்டிற்கு எதிரில் பெருங் கட்டிடம் கட்டி நடத்திவந்தாள். ஏழைகளும் நோயாளிகளும் அங்கு இலவசமாகக் காப்பாற்றப்படுகின்றனர். வாழ்ந்த ஐரிலே கெட்டுப்போய் வாழக் கூடாதென்றே சந்திரமதியின் தாயார் வெளிக் கிளம்பிவிட்டாள். மீண்டும் சந்திரமதி தன் வீட்டில் வருவதற்கு நெடுங்காலம் ஆய்விட்டது.

எதிர்பாராத சம்பவம்

பல மாதங்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் அனாதை ஆஸ்ரமத்தின் வாசலில் ஒரு அழகுப் புருஷர் வந்து நின்றார். 35 அல்லது 36 வயதிருக்கும். எதிர்பாராத எண்ணமும், அன்பான தோற்றமும் அமைந்திருந்தன. அங்கிருந்த காவல்காரர்களை விளித்து இக்கட்டிடத்தைப் பற்றியும் தருமஸ்தாபகரைப் பற்றியும் விசாரித்து உள் துழைந்து பார்க்கலாமா வென்று வினவினார்.

காவற்காரர்கள் சிரித்துக்கொண்டு “ஏழைகளும் துன்பப்படுகிறவர்களும் தங்குகின்ற இவ்விடத்தில் தங்களைப்போன்ற பிரபுக்களுக்கு என்னவேலை” என்று பரிகசித்தனர்.

வந்தவர் உள் நுழைந்து பார்த்து ஆச்சிரமத்தின் அழகையும் திறமையையும் பார்த்துவிட்டு இதை ஸ்தாபித்தவர் ஷண்முகனாரா என்று கேட்டார்.

“இதை ஸ்தாபித்தது எங்கள் தலைவி. எங்களுக்கு ஷண்முகனாரைப்பற்றித் தெரியாது.”

“உங்கள் தலைவி எங்கே வசிக்கின்றார்?”

“அதோ! அந்த மாளிகையில்.”

“உங்கள் தலைவி கன்னியா? விதவையா?”

“கல்யாணம் செய்யப்படவில்லை. அவள் விதவையன்று. அவள் பிரபு வம்சத்தில் பிறந்தவள். பந்துக்கள் அனைவரும் பரமபதம் அடைந்துவிட்டனர். கல்யாணம் செய்து கொடுக்க ஒருவருமில்லை.”

“உங்கள் தலைவியை ஆடவர்கள் போய்ப் பார்ப்பதுண்டோ? என் வினாவைப்பற்றிக் கோபியாதீர்கள். இந்தக்காலத்தில் இந்துப்பெண்கள் இங்கிலீஷ் பெண்களைப்போலிருக்கின்றார்கள்; அதனால் கேட்டேன்,

“உண்மையாக எங்கள் தலைவிக்கு மேற்றிசை முறைகள் பிடிக்கிறதில்லை. சொந்தக்காரர்களாயிருந்தாலும் புருஷர்கள் முகத்தில் விழிக்கிறதில்லை.”

வந்தவர் மெதுவாக நகர்ந்து எதிர்த்த மாளிகையை நோக்கிச் சென்றனர்.

விதியின் கூட்டுறவு.

பங்களாவின் வெளி வாயிலைத் தாண்டி ஒருவர் உள்ளுழைந்து வந்துகொண்டிருந்தார். சாதாரண

மனிதரைப் போன்று- உடைதரித்திருந்தார். ஆனால் அவர் கைவிரலில் அழகான மோதிரம் ஒன்று தரித்திருந்தார். அதிலிருந்து சூரியப்பிரபைபோல ஒளி வந்துகொண்டிருந்தது. அந்த வைரக்கல் மிகப் பெரியதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. அந்தவிட்டு வேலைக்காரர்கள் இவ்விதமான வைரத்தைப் பார்த்ததே கிடையாது. வந்திருந்தவரோ தனியாகவிருந்தார். வேலைக்காரர்கள் கிடையாது. இவர் யாராயிருக்கலாமென்று அவர்கள் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் வலிய வாயைத் திறக்கும்வரை இவர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர் தலைமைக்காவலாளியிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து இதை உங்கள் தலைவியிடம் கொடுத்து பதில் வாங்கிக் கொண்டுவர முடியுமா வென்று கூறினார். “ஐயா, எங்கள் தலைவி கல்யாணமாகாதவள். சிறுபெண். அவளுக்கு ஏதாவது அன்னியர்களிடமிருந்து கடிதம் வருமாயின் நாங்கள் அதைப் படித்தே கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டிருக்கின்றாள்.”

“சரிதான் ஆனால் படித்துப்பாருங்கள்.”

கடிதம்.

அன்புள்ள தங்கையே,

இக்கடிதம் கொண்டுவருபவர் ஆடவராயிருப்பினும் அவருடன் தனித்த சம்பாஷனைக்கு இடம் கொடு. நடைபெறும் விஷயங்களை விவரமாகத் தெரிவிக்கவும்.

உன் பழைய தோழி,

கமலம்.

என்றெழுதியிருந்தது.

தங்கள் தலைவியின் உண்மையான தோழி கமலம் என்று தெரிந்திருந்ததனால் எவரும் எவ்வித கேள்வியும் கேட்கவில்லை. கடிதப். உள்ளே சென்றது.

சற்று நேரத்திற்குள் ஒரு தோழி வெளியில் வந்து ஆடவரை ஒரு அழகிய அறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். வீடு மிக அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சந்திரமதியின் அந்தரங்க அறையை இதுவரை எந்த ஆடவரும் போய்ப்பார்த்ததில்லை. வந்த வருடைய முகத்தில் பலவித குறிப்புக்கள் தோன்றிக்கொண்டிருந்தன.

இவருடைய அன்றலர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பத்தைப் போன்ற முகத்தையும், செந்நிற உருவத்தையும், நெற்றியை மறைத்துச் சுருண்டு கிடக்கும் மயிர் அழகையும் கிருபா நோக்கமுடைய விழிகளையும் உயர்ந்த முக்கையும் சிவந்த உதடுகளையும் அழகுபடுத்திக்கொண்டிருக்கும் அலங்காரத் தோற்றத்தையும் அங்கிருந்த பெண் மணிகள் மறைந்து நோக்கி ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

சந்திரமதியும் தன் வேலைக்காரிகளைப் போகச் சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் நுழைந்தாள். சூரியன் எழுந்து வந்ததைப் போன்றிருந்தது. சரீரமுழுவதும் ஆனந்தம் பொங்கி வடிந்தது. இவள் அழகைக் கண்டதும் நாவெழவில்லை. அவர் மௌனமாயிருப்பதில் சந்திரமதிக்குச் சிறிது வெறுப்புத் தோன்றியது.

“என்னைத் தனியாகப்பார்க்க விரும்பியது என்ன விஷயம். நானோ கல்யாணமாகாத கன்னி. கமலத்தின் வேண்டுகோளுக்கு கட்டுப்படவேண்டியிருந்தது.”

“உன்னைக் காணும் பாக்கியம் கிடைத்ததைப் பற்றி மிகவும் மகிழ்கின்றேன்.”

இவ்வார்த்தைகள் மீண்டும் சந்திரமதியைப் புண்படுத்தின. இந்தச் சந்திப்பின் காரணத்தைக் கமலம் தெரிவிக்கவில்லை. தாங்கள் கூறுங்கள்.

பாரிஸ்டர் ராமநாதன் செய்த விளம்பரத்தோடு பத்திரிகையைச் சந்திரமதியிடம் கொடுத்தார். அவளுடைய நிலைமை பெருங்காற்றிலடிபட்ட தனி மரத்தை யொத்திருந்தது. இவர்தான் ஷண்முகனாரோ என்று சந்தேகித்தாள்.

“நீங்கள் யார்?”

“நான் ஷண்முகனார் அன்று.”

சந்திரமதி ஆச்சரியத்திற்கும் சந்தேகத்திற்கும் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டுவிட்டாள்.

“நான் ஷண்முகனாராயிருந்தால் பாரிஸ்டர் இந்த விளம்பரத்தைச் செய்திருக்க மாட்டார். அவர் என் நண்பர்”

அவ்வாறு இல்லையாயின் இத்தனை வருஷங்களாக இந்த விளம்பரத்தை ஏன் பத்திரப்படுத்தியிருக்கின்றீர்கள்?

அது முட்டாள்தனம்தான். சில வருஷங்களுக்கு முன் மறைவாக யாத்திரைசெய்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஷண்முகனார் என்ற பெயரை வகித்திருந்தேன்.

(இந்த வார்த்தைகளின் சத்தம் பழைப சத்தத்தை ஒத்திருந்தது.) இந்தப் பெயருடையவர் எவரும் இல்லாததினாலும், எவராவது கண்டுபிடிக்கிறார்களா வென்றும்எண்ணியே இந்தப்பத்திரிகையைப்பத்திரப் படுத்திவிட்டு வேறு வேலை கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். பாரிஸ்டரையும் இதைப்பற்றிக் கேட்கவில்லை.

பிறகு என்ன?

பாரிஸ்டர் இறந்தார். எனக்கும் கடிதம் வந்தது. துக்கம் விசாரிப்பதற்காகப் புறப்பட்டேன். இந்தப் பத்திரிகையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டுவந்தேன். ராமநாதரின் முத்த மகனிடம் இந்த விளம்பரம் வெளிப்படுத்திய காரணத்தைக் கேட்டேன். சந்திரமதியென்ற பெண்ணின் விருப்பத்தால் இது பிரசுரிக்கப்பட்டது என்றும் கூறினார். பல வருஷங்களுக்குமுன் சந்திரமதி என்ற பெண்ணைச் சந்தித்திருப்பதாக ஞாபகமிருக்கிறது. அவளை என் மனத்தையிட்டு மறக்க முடியவில்லை. மாலையைவிற்கமுடியாமலும்விட்டுக்குந் கிரும்பிவர முடியாமலும் இருளிலும் மழையிலும் அப்பெண் அலைந்தாள். அவளுடைய துன்பங்கள் இன்னமும் என்னைவாட்டுகின்றன.

“அந்தத் துஷ்டப்பெண்ணைப்பற்றி நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள். இந் நவந்த வேலையென்ன”.

அந்தப்பெண்ணை வைப்பாதே. அன்பு பெண்ணுருவாக வடிவெடுக்கக்கூடுமானால் அது அந்தப்பெண்ணாகத் தான் இருக்கவேண்டும். அமிர்தம் அவள் வாயிலிருந்து துளித்துக்கொண்டிருந்தது. எந்தப் பெண்ணினுடைய மொழியும் அதைப்போல் எனக்குக் கடன்கொடுக்கவில்லை.

இவளுடைய வார்த்தைகளும் அதையொத்தே ஒலித்தன. இவளே அந்தச் சந்திரமதியாயிருக்கக்கூடுமோ? என்ன முட்டாள்தனம். அவளோ ஏழை. குடிசையில் குடியிருந்தாள். இவள் அல்லவே அல்ல. அன்று அவள் முகத்தைக் கூடப் பார்த்திருக்கமுடியவில்லையே என்று எண்ணினார். அவருடைய மனதிற்குள் இனியும் ஆனந்தத்தை அடைந்துவைத்திருக்கமுடியவில்லை. பழையகாலத்துச் சிநேகிதத்தை நினைத்து நினைத்து ஏன்கரைகிறீர்கள். இத்தனை வருஷகாலமாக ஏன் மறந்து இருந்தீர்கள். இப்பொழுதுதான் தேவலாகத்திலிருந்து இறங்கிவந்தீர்களா? உங்களைப்பக்தியோடு தியானித்துக்கொண்டிருந்த சேவகிக்குக்கருணைசெய்ய இத்தனைகாலம் ஆய்விட்டதோ? பெண்களுடைய உள்ளங்களுக்குள் உலாவக்கூடிய சக்தி உங்களுக்கு உண்டோ? இவ்வளவு வருஷங்களாக என் ஆன்ம பூஜையை எப்படிக்கண்டுபிடித்தீர்கள் என்றான் சந்திரமதி.

இந்தப் பகல்தான் இருவரையும் உற்றுநோக்கிக்கொள்ளும்படி உதவிசெய்தது. உங்களைத்தவிர இவ்வுலகில் வேறு எவர் இருக்கின்றார்கள்? உலகமும்-அதிவுள்ள கடனும் மலையும் குழந்தைகுட்டிகளும் ஆனந்

தம் உண்டாக்கக் கூடிய எல்லாப்பொருள்களும் பொலிவை இழந்துவிட்டன.

என் காதற்கனியே! என்னை ஆளவந்த கேள்வனே! இன்றுதான் பிறவியாற்பெற்ற பயனைக்கண்டேன் என்றார். அந்தச்சமயத்தில் சந்திரமதியின் உள்ளத்தில் உதித்துக்கொண்டிருந்த காமச்சுவையின் கற்பனைக்காவியங்களை, அவளை ஒத்த இளம்பெண்களை யன்றி எவர் அறியமுடியும்? பித்துப்பிடித்தவளைப்போன்று ஆய்விட்டாள். தன்னை இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்படுத்தியதற்காகத் தன்காதலனைத் திட்டுவதுபோல் திட்ட ஆரம்பித்துவிட்டாள். சில சமயங்களில் “என் உயிரின் உருவமே” என்பாள். பெருமூச்சுவிடுவாள். கட்டித்தழுவுவதற்கு எழுந்திருப்பாள். கல்யாணமாகாத கன்னி யென்ற ரூபகம் வந்துவிடும். வெட்கித் தலை குனிந்து தரையை நோக்கிக் கொண்டேயிருப்பாள். தேர்த்திருநாள் அன்று பணவுதவிசெய்ததையும் பட்டாடை அணுப்பியதையும்-நோட்டை மடித்து எறிந்ததையும்-மாயமாய் மறைந்துபோனதையும் அவர் வாயிலிருந்து அறியவிரும்பினாள். இதைக்குறிப்பினாலற்றதஷண்முகனாரும் விவரமாகக்கூறினார். இந்த சம்பாஷணைகளினால் சாப்பாட்டுக்காலமும் தாழ்ந்துவிட்டது.

திரைமறைவில் ஒளிந்துபார்த்துக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரிகளும் முன்வந்து சாப்பாட்டு நேரத்தை வற்புறுத்த முடியவில்லை. புதையலைப்பெற்ற வறியர்களைப்போன்றிருந்தது அவர்கள் நிலைமை. செவிக்குணவில்லாதபோழ்தன்றோ சிறிது வயிற்றிற்கு ஈயப்படவேண்டும்? மாலை 4 மணிவரையில் பேசிக்கொண்டே

காலத்தைக் கழித்தார்கள். இருவர் விழிகளும் ஒன்று பட்டு வெட்கத்தையும் கூச்சத்தையும் விலக்கிக்கொண்டன. இளைமையில் தனக்கு உதவிசெய்த தலைவருக்கு விருந்துசெய்யத்தீர்மானித்தாள். தன் தோழி கமலத்தையும் அவள் சகோதரர்களையும் வரவழைத்தாள். தலைவி சந்தோஷப்படுவதைக்கண்ட வேலைக்காரிகளும் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மணத்தின் அழகு.

மாசுமறுவற்ற ஆகாயம் நீலசிறமா யிருந்தது. பவனிவந்துகொண்டிருந்த சந்திரனும் பாலைப்பான்ற நிலைவப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தான். தோட்டத்திற்குள்ளிருந்து வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்தன. தென்றலும் குளிர்த்து விடுத்து. மேல்மாடியில் அகன்ற முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் அனைவரும் உட்கார்த்திருந்தனர். கமலம் சந்திரமதியினிடம் சந்தனத்தைக்கொடுத்து யிருந்தாளுக்கு உபசரிக்கும் படி கூறிக்கொடுத்தாள். வெற்றிலை பாக்கும் வழங்கப்பட்டது.

நெடுளட்களுக்குப்பின் தங்களைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன் என்றான் சந்திரமதி.

ஷண்முகனாரும் "நான்தான் உன்னைத் தேடிவந்தேன்" என்றார்.

சந்தோஷமான வார்த்தைகள் உரையாடப்பட்டன. "ஐயா, நாங்கள் துன்பப்படுகின்ற அந்தக்காலத்தில் நாங்கள் செய்த உதவியை மறக்கமுடியாது.

இதோ! உங்களுடைய 100 ரூபா நோட்டு" என்று மடிப்புடன் எடுத்துச் சந்திரமதி கொடுத்தாள்.

வைத்துக்கொள்ளுங்கள், என்றார் ஷண்முகனார்.

தங்களுடைய உதவிக்குப் பதில்செய்யவேண்டாமா என்று சொல்லிக்கொண்டே சந்திரமதி தன் கழுத்திலுள்ள வைரமாலையைக்கழற்றி ஷண்முகனாரின் கழுத்தில் போட்டாள். யாவரும் கை தட்டினர்.

இது எதற்காக?

என் ரூபகார்த்தமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றாள் சந்திரமதி.

ஷண்முகனாருக்கு என்னசெய்வதென்று விளங்கவில்லை. உங்களுடைய ரூபகார்த்தமாக ஏதேனும் கொடுங்கள். இதை தாங்கள் வைத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்றாள் கமலம் மீண்டும்.

தன் கழுத்திலிருந்து வைரமாலையைக் கழற்றி மீண்டுஞ் சந்திரமதியின் கழுத்தில் குட்டினார். மணமகளைப்போன்று சந்திரமதியும் தலைகுவிந்தாள். தன்கையிலிருந்து கழற்றிய வைரமோதிரத்தையும் அவளுடைய மெல்லிய விரலிற்போட்டார். ஸ்பரிசு உணர்ச்சி அவர்கள் இருவரையும் நிலைமையை பிழக்கும்படிசெய்துவிட்டது. உண்மைபான மனத்தின் அறிகுறி இது தான் என்று உறக்கக்கூறினாள் கமலம்.

பிறகு கமலம், சந்திரமதிக்கு ஷண்முகனார் என்ற புனை-பெயருடனிருந்த ராஜகுமாரின் வரலாற்

ஹையும் வம்ச சரித்திரத்தையும் விளக்கிக்கூறினாள். சந்திரமதியின் மனம் சந்தோஷித்தது. குணமும் குலமும் ஒத்த கணவன் கிடைத்ததற்குப் பெரும் ஆனந்தங்கொண்டாள்.

இந்த நிலைமையில் இருவரையும் தனித்துவிட்டு அனைவரும் கீழிறங்கிப்போய்விட்டனர். போகும்பொழுது கமலம் “ஒத்ததலைவனும் ஒத்ததலையியும் மனம் ஒத்துப்போவது மணம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சென்றாள்.

ராஜதுறை இனியும் மறைக்கக் கூடாதென்று அந்தநாள்தொட்டுத் தன்னுடைய கதைகளை சவிஸ் தாரமாகச் சொன்னார்.

அப்பொழுது தன்னுடைய கைகளை ராஜதுறையின் கழுத்தில் மாலையைப்போன்று வளைத்து முத்தமிட்டாள். இந்த ஆனந்தத்தைக் கண்டு சந்திரனும் மறைந்துசெல்ல ஆரம்பித்தான். இருவரும் சுகானந்தத்திற் சுகித்தார்கள். உண்மை மணத்தின் உருவம் இதுவல்லவா வென்று புகழ்களெல்லாம் மாக்கினைகளிலிருந்து பாடிக்கொண்டிருந்தன.

வானத்தின் நடுவினின்று வானம்பாடிக் குருவி என் தமிழ்க்கானங்களை யூசைத்துக்கொண்டிருக்க, அசையாத துயிலினின்றும் தமிழ்மகள் விழித்துக்கொண்டிருந்தான். ஒல்லென ஒலித்துக்கொண்டிருந்த தமிழ்க்கூடலும், அமுதைக்குரலை அடக்கியது. கருத்த அலைகளின்மேல் பூத்துக்கொண்டிருந்த வெண்ணுரை

களெல்லாம் பொன்னிறமாய்ப் பொலிய ஆரம்பித்தன. கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் நடுக்கடவின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்து பொற்றகட்டைப்போல் சூரியனும் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். கடற்கரையிலுள்ள பனை மரங்களில் பந்திபந்தியாய் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த பசுபிக்கட்டங்களெல்லாம் இந்த அழகைப் பார்த்து ஆனந்தத்தில் அமுந்திக்கொண்டிருந்தன. அயர்ந்து தூங்கும் உலகினரை எழுப்பக், காகங்களெல்லாம் விதிதோறும் பறந்து ஊகாவென்று கூவிக் கதறிக்கொண்டிருந்தன.

குழந்தைகளெல்லாம் விழித்துக்கொண்டு விளையாட ஆரம்பித்தன. வாலிபர்களும் கிழவர்களும் அங்குமிங்கும் நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். சூரியனும் உயர்ந்து, பலகணியின்மூலம் தன்கைகளை நீட்டினான். நிலைக்கண்ணாடிகளின் மத்தியில் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த உட்டிலில் ஷண்முகனாரும் சந்திரமதியும் உலகந்தெரியாது தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

கமலமும் அதிகாலையில் எழுந்து வதுவார்களுக்கு வென்னீர் ஸ்நானத்திற்கு ஆபத்தம்செய்துவிட்டு, அவர்களுக்காக எதிர்தோக்கேக் கொண்டிருந்தாள். காலேச் சிற்றுண்டியும் காபியும் தயாராகிவிட்டது. அயர்ந்து நித்திரை செய்பவர்களை விழிக்கச் செய்வ தெப்படி என்ற யோசனையே அங்கிருந்த ஒவ்வொருவர் மனதிலும் எழுந்து தொல்லை யிளைவித்துக் கொண்டிருந்தது.

மனிதர் உலகத்தில், அந்தரங்கம் அல்லது ரகசியம் என்னும் வார்த்தைகள் அர்த்தமற்றவைகளாய்

விடுகின்றன. சந்திரமதியின் கடிமணம் வெளியில் பாவ நோமில்லாவிட்டாலும்—அந்த வீட்டிலுள்ள வர்களுக்கெல்லாம் இவ்வதுவை பேராச்சரியத்தால் வாயைப் பிணித்துவிட்டாலும் எப்படியோ, அவ்வூரின் முடிமுடிக்குகளிலெல்லாம் ஒலிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. மேற்றரத்து மக்களெல்லாம் இது பெரிய இடத்துப் பேச்சு என்று சொல்லிக்கொண்டு இதன் உண்மையறிய முயன்றுகொண்டிருந்தனர். கீழ்க்கா மக்கள் தங்களுக்குள் இதை வாய்விட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த சப்தம் சந்திரமதியின் வீட்டையும் எட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. ஊர்ச்சனங்கள் தங்கள் தங்கள் வேலைகளை விட்டுவிட்டு, இந்த ஆச்சரிய சம்பவத்தை அறிய ஆவலோடு சந்திரமதியின் வீட்டைச் சுற்றி அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திரமதியின் வீட்டில் புத்தப்புதிய அழகு பூத்துக்கொண்டிருந்தது. புஷ்பச்சடிகளெல்லாம் வரிசையாகப்பல நிறப் புஷ்பங்களை விரித்து வாசனையை வீசிக்கொண்டிருந்தன. வீட்டிலுள்ளவர்களின் நடையுடை பாவனைகளில் திடீரென்று சிநேகிதமானதுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர்களுடைய முகங்களில் அருளும் அழகும் தவழ்ந்து உருண்டுகொண்டிருந்தன. அவர்களின் விழிகளும் வெளியிலுள்ளாரின் மனங்களைப் போல ஒன்றை நோக்கியே ஊகித்துக்கொண்டிருந்தன.

காதல்-இல்லறியளில் காதல். இதவே ஜீவசிருஷ்டியின் இலக்கணம். இதவே உலகின் பிரிவு முறை. மந்தைய மொழியினரைவிடத் தமிழ்நாட்டையார்

ஒருவரே காதலின் கனவைக்கண்டவர்—கோவை யாகச்சித்திரித்தவர். அகப்பொருளாக மிகப்பொருள் பட அமைத்தவர். அந்தக்காதல்கைவரட்பெற்ற இந்த த்தமிழ்நாட்டில், காலக்கொடுமையால், கடிமணம் கீழ யப்படும் மணமாகவே ஆய்விட்டது. இந்தச் சுதந்தர விழா—கண்ணினை நோக்கிக் கலந்த இந்தக் கனிவுடைக்காதல் மணம்—துக்கத்தைத் துடைத்துச் சுகத்தைக் கொடுக்க இயற்கையாய் அமைந்த இவ்வன் பின் பிணைப்பு—தமிழ்நாட்டுத் தனிப்பயனாய் விளைந்த இப்புணர்ச்சியின் உணர்ச்சி—ஒப்பந்தமாக மாற்றப் பட்டு, சட்டதிட்டங்களுக்குட்படுத்தப்பட்டு, ஆக்கினைக் கும் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கப்பட்டது. என்னே புரட்சி இயற்கைக்கு மாறாக மனிதன் அகங்கரித்துச் செய்யுஞ் செயற்களெல்லாம் நிந்திக்கப்படத்தக்கவைகளாகவும், புறக்கணிக்கப்படத்தக்கவைகளாகவுமே ஆய்விடுகின் றன. செயற்கை மணங்களில் 100க்கு 99 பாகங்கள் இன்பத்திற்கு மாறாகத் துன்பமாகவே மாறிவிடுகின் றன. சுதந்தரமற்ற வாழ்வினின்றும் சுதந்தரமின்மை யே தோன்றுகின்றது, சுதந்தரம் பூத்தொளிரும் உண் மையான சுயராஜ்யம் வேண்டப்படின்—சுதந்திரமக்களி னாலன்றோ இவ்வுலகம் நிர்மாணிக்கப்படவேண்டும், காலமும் அந்த லக்ஷியத்திற்கே மாறுகின்றது. நிர் தனையின் மத்தியிலும் எதிர்ப்பின் முன்னணியிலும் உலகம் முன்னுக்கே சென்றுகொண்டிருக்கின்றது. சமூகத்தைப் பீடித்த துருக்களும் உதிர்ந்துகொண் டிருக்கின்றன. பழங்காலத்து உடைகள் பார்வைக்கா கப் பாதுகாக்கப்படுதல் போலப் பல சமூகக் கட்டளை கள் பழுதுபார்க்கப்படுகின்றன.

ஏழரை மணிக்குமேல் ஆய்விட்டது. யார் பூனை பின் கழுத்தில் மணியைக்கட்டுவது என்று எவர்களுக்கும் கேழ்வியுண்டானதைப்போலத் தம்பதிகளை எவர் போய்க்கூப்பிடுவது என்று யினுக்கிளம்பியது. அந்தச் சீட்டும் கமலத்திற் குயிழுந்தது. கமலமும் மெதுவாய் எழுந்து கைதரியத்தோடு மாடிக்குச்சென்று கதவின் மேல் கையைவைத்தாள். புற்றினின்றும் ஈசல்கள் புறப்படுவதைப்போன்று அவளுடைய மனதினின்றும் எண்ணங்கள் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அசையாத சித்திரம்போல் நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

கட்டிலின்மேல் உறங்கிக்கொண்டிருந்த சந்திர மதி கனவொன்று கண்டாள். திடீரென்று எழுந்தாள். அன்பே! எங்கே! என்று அலறினாள். இந்தச் சத்தத்தால் திடுக்கிட்டெழுந்த ஷண்முகனாரை அணைத்துக் கொண்டாள்.

பயப்படாதே? ஏன் என்று அவரும் அவளை இறுகத் தழுவிக்கொண்டார்.

ஒன்றுமில்லை தாங்கள் எங்கோ போகிறதாகக் கனவுகண்டேன். அதுதான்” என்றாள்.

இந்தச் சம்பவங்களைக் கமலத்தின் கண்களும் சாவித் துவாரத்தின்வழியாக கண்டுசிரித்தன. இவளுடைய சிரிப்பும் சூரிய வெளிச்சத்தால் உண்டாகிய வெட்கமும் இவர்களுடைய நிலையை மாற்றிக்கொள்ளச் செய்தது. ஆடைகளை அணிந்து அலங்கரித்துக் கொண்டு ஸ்ரீராம அரைக்குச் சென்றனர்.

கமலத்தின் அழைப்பிற்கிணங்க ஆஸ்ரமவாசிகளும் ஊரிலுள்ள பல பெரியார்களும் விருந்துக்கு வந்திருந்தனர். நீலநிற வானத்தில், பதிக்கப்பட்டவை ரங்களைப்போன்று ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கும் நகரத்திரங்களின் மத்தியில், சூரிய சந்திரர் இருவரும் ஒத்து அமைந்திருப்பதைப்போன்று தம்பதிகள் வீற்றிருந்தனர். விருந்து ஆரம்பிக்கப்படுமுன் “மணமக்கள் நீடுழி வாழ்க” என்று அனைவரும் ஆசிகுறினர். காலேவிருந்தும் இனிது நடைபெற்றது. இனிய கதா காலக்ஷேபங்ளெல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

தம்பதிகளைத் தரிசிக்க வந்தவர்களுக்குத் தக்க படி மரியாதைகள் வழங்கப்பட்டன. ஏழைகளுக்குக் கதராடைகளும் நல்லுணவும் அளிக்கப்பட்டன. அன்று அவ்வூர் முழுவதும் திருவிழாவைப்போன்று விளங்கியது.

எதிர்பாராதபடி இரவும் எட்டியது. பால்போன்ற நிலவும் தென்றல் முதுகில் ஏறிக்கொண்டுவந்தது. தம்பதிகளோடு கமலமும் மேல்மாடியின் வெளிமுற்றத்தில் உட்கார்ந்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தாள். சந்திரமதி கமலத்தை நோக்கி அக்காள்! எல்லாம் என்னென்னப்படி நிறைவேறிவிட்டது. ஆனால்—

“ஆனால்—என்ன? உன் பெற்றோரும் உற்றாரும் இல்லையே யென்று கவலைப்படுகின்றாயோ!

“இல்லை இல்லை. அவர்கள் எனக்காகக் கஷ்டப்பட்டதை நான் பார்க்கவில்லை. உனது தந்தையாகிய

எனதருமை அண்ணா இல்லையென்பதான் வருந்துகின்றேன்” என்றாள் சந்திரமதி.

அவருக்குப்பதிலாக நான் இருக்கிறேனே. நீ தேயய புதைபல் கிடைத்துவிட்டது. உன்னோடு தேடிய என் தந்தை இருந்திருப்பாரேயானால் இந்தச் சந்தோஷம் பன்மடங்கு அதிகரித்திருக்கும் என்று கமலம் கூறினாள்.

இவர்கள் இவ்வாறு உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், ஷண்முகனாரின் மனம் சுழல ஆரம்பித்து விட்டது. சந்திரமதி தன் இளம் பிராயத்தில் விலைக்கு விற்பனை மாடையின் அழகைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். இவர் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருப்பதைக்கண்ட சந்திரமதி. அத்தான்! அக்கான்! இன்று தான் உங்களை இன்னொருவரன்று கண்டுக்கொண்டேன். என் அத்தை மகனே எனது அருமைக் கண்ணாளை அமைபச் செய்த விதியை என்னென்பேன்! என் தந்தையிறந்த பிறகு, எங்கள் விரோதியாயிருந்த உங்கள் மைத்துனருக்கு அஞ்சி—சிழலைப்போல எங்களைப் பின் தொடர்ந்து உதவி செய்துகொண்டு வந்தீர்கள். எனது ராஜ தகையே! ஷண்முகனார் என்னும் போலிப்பெயரையும் போர்த்திக்கொண்டீர்கள். உங்கள் மைத்துனர் எங்களுக்கிழைத்த கொடுமைகளுக்குஞ்சியன்றோ இவ்வருளுக்கு வாராமல் மறைத்திருந்தீர்கள்? என் தந்தையிருந்த காலத்தில், என்னோடு விளையாடிப் பரிசாகச் செய்யும் காஷியைப் பலதடவைகளில் நினைத்துப்பார்ப்பதுண்டு. அந்தக் கறுத்த இருட்டில்—வழி தவறிய என்னை அழைத்துக்கொண்டு

வரும்பொழுது—பேச்சுகள் உங்களை ஞாபகப்படுத்தின. அன்று முதல் என் மனம் இன்றுவரை துன்பக்கூட்டில் அடைக்கப்பட்ட கிளியை ஒத்திருந்தது. சுகத்தைத் தரும் கற்பக விருகக்ஷமென மணிதர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் வீடு, விளை நிலம், ஆகாட முதலியவைகள் எனக்குச் சிறு சுகமும் கொடுக்கமுடியாதவைகளாய்ப் பெரும் பாரமாகவே தோன்றின. இன்றுதான் பூரண விடுதலையடைந்தேன். என் உடல், பொருள், ஆவியனைத்தையும் உங்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன். உங்கள் இஷ்டப்படி செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினான் சந்திரமதி.

எனது அருமை அன்பு! உலகத்தையே நிர்வகிக்கும் திறனுடையேம் என்று கூறுபவர்களின் வாழ்க்கையும் அவர்களின் மனைவிகளாலேயே நிர்வகிக்கப்படுகின்றதல்லவா? நிர்வகிக்கும் திறன் அதிகமாகப் பெண்களுக்கே இயற்கை கொடுத்திருக்கின்றது. இனி என்னால் கஷ்டப்பட்ட முடியாது. என் சொத்துகள் எல்லாவற்றையும் நீயே கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். உன்னிடம் அடைய விருப்பி இதுகாறும் நான் காத்துக்கொண்டிருந்தது சுகத்திற்கேயன்றி துக்கத்திற்கன்று என்றார் ராஜதுரை.

முடிவாகக், கமலமும் சிவாதத்திற்கலந்து கொண்டாள். இருவர் சொத்துக்களையும் ஒருநிர்வாகத்தில் ஆக்கி வரும்படியிலிருந்து, பெண்மகளிர்க்கு உண்மைகளைப்போதிக்க ஒருவழி ஏற்படுத்துவதென்று தீர்மானித்தனர். அனாதை யாச்சிரமத்தோடு விதவையாச்சிரமம் தொடங்கப்பட்டது. அவர்களுக்குக் கல்வி

யும், கைத்தொழில்களும் போதிக்க அமைக்கப்பட்டன. கிராமப் புனருத்தாரண முயற்சிகளில் இருவரும் ஈடுபட்டுழைத்தனர். இவர்களுடைய புகழ் குன்றின்மேல் இடப்பட்ட தீபத்தைப்போன்று பிரகாசிச்ச ஆரம்பித்தது.

உற்று நோக்குவோமாயின் ஜீவசிருஷ்டிகள் அனைத்தும், பூர்ணமானவைகளாகவும் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. தன்னைப்போன்று பலவற்றைத் தோற்றுவித்தல் என்னும் இயற்கைவிதிக்கு இணங்கிப், பருவத்திற் பூத்துக்காய்த்துப் பலவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதுவே, இயற்கையின் கட்டளை; கார்மேகங்கள் கலந்து நின்ற வானத்தின் கீழ், மயில்கள் தங்கள் தோகைகளை அழகுபட விசித்து, ஆடிக்களித்து, ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதற்காகக் கூடிக் குலாவுகின்றன. இங்ஙனமே, ஜீவராசிகள், தங்களுடைய Personal Magnetism என்னும் கார்தசக்தியினால், ஈவரப்பட்டுக் கலந்த ஆனந்தத்தை அனுபவித்து வாழ்வைச் சுலபப்படுத்துகின்றன.

மனிதன்—ஆணவத்தின் உருவம்—இந்தச்சிருஷ்டி ஒன்றே இயற்கை விதிக்குமாறாக நடப்பது. சுகந்தரும் பொருள்களாகிய மண், பெண், பொன் இம்முன்றையுந் தன்னுடையதாக அடக்கியான விரும்புகின்றான். இதனாலேயே, பொய், கள், களவு, காமம், கொலை என்னும் பஞ்சமா பாதகங்கள் உலகத்தில் நடைபெற இடங்கொடுக்கின்றது. இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் அனைவரும், அடிமையானது அழிக்கப்பட்டாலன்றிக் கொடுமை

யானது குறைபாது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர். இதனால் எழுந்த சுதந்தரதாகம் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் அடங்காது எழுந்துவிட்டது. சக்தியற்றவர்கள் என்று சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்ட பெண்மக்கள், ஆண்களோடு போட்டிபோட்டு எல்லாத்துறைகளிலும் முன் ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றனர். முலைகளில், முக்காடுகளுக்கும் மறைக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள் வெளியில் ஆறுதலோடு உலாவுகின்றனர்.

நம் நாட்டில் பாரத ராமாயணகாலத்தில், பெண்கள் வெற்றிப் பரிசாக இருந்தனர், பிறகு, இடைக்காலத்தில் டொள்ளைப்பொருளாக அமைந்தனர். இன்று அவர்கள் ஒரு பண்டமாற்றுப்பொருளாக இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு இடப்பட்டிருக்கும் இல்லற தரும விதிகளெல்லாம், கொடுத்தண்டனைகளே என்றும் உணர்ச்சி எங்கும் பரவி விட்டது. பாரத நாட்டுப் பெண் சமூகம் புத்துணர்ச்சி பெற்று விட்டது. ஆண் சமூகத்தின் வாஸிபர்களும் இந்தச் சுதந்தரத்தை அங்கீகரித்து விட்டனர். இப்பொழுதுதான் கிழவர்களின் வாய்களிலிருந்து “இந்த அனீதக்கொடுமைகள் ஒழியவேண்டும் ஆனால், காலத்தின் போக்கிற்கே விட்டுவிட வேண்டும்” என்று முணுமுணுத்த சொற்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

சந்திரமதி முட்டாளன்று. உலக வுண்மைகளை உணர்ந்தவள். சீர்திருத்தத்தின் முன் அணியில் நிற்பவள். ஸ்ரீமதி சரோஜனி தேவியைப்போன்று, சீர்திருத்தத்தில் உற்சாகம் உடையவள்.

முலை முடுக்குகளில் ஒரு சிலர் இம்மண வினை
பை மெதுவாகக் குறை கூறிக்கொண்டிருந்தார்களாயி
னும், இவள் மனம், ஆறுதலையும் ஆனந்தத்தையும்
அடைந்து கொண்டே யிருந்தது. இந்தத் தம்பதிகள்
முன்னேற்றத்தின் உதாரணமாக யாவரானும்
கொண்டாடப் பெற்றார்கள். உண்மையான மணம்,
உண்மையான சுதந்தரத்தில் உதிக்கின்றது. உண்மை
யான சுதந்தரம், பயமுறுத்தப்படும்விதிகளுக்கு அப்
பாற்பட்டதாகவே இருக்கின்றதல்லவா?

எதிர் பாருங்கள்.

எங்கள் கம்பனியிலிருந்து மாதமிரண்
டுக்குக் குறையாமல், செந்தமிழ் நாவல்கள்
பலவற்றை வெளியிட நிச்சயித்துள்ளோம்.
பல பிரபல நாவலாசிரியர்கள் எங்களுக்குக்
கதைகள் எழுதித்தர இசைந்துள்ளார்கள்.
இன்னு முதல் செட்டிமார் நாட்டிலுள்ள
எல்லா ஊர்களிலும், மதுரை, திருச்சி, புதுக்
கோட்டை போன்ற நகரங்களிலும் எங்கள்
தேவினுமினிக்கும் திருந்தவை நாவல்களை
எதிர்பார்க்கலாம். அவற்றின் விலைகள்
சாசமாகவும், எல்லோரும் எளிதில் வாங்கி
வாசித்தின்புறத்தருந்த முறையிலு மிருக்
கும். முன்னாடித் தபது பெயரைப் பதிவு
செய்து கொள்கிறவர்கட்கு அவ்வப்போது
நாவல்கள் (வெளிவந்தவுடன்) தபாவில்
அனுப்பி வைக்கப்படும்.

எங்கும் தருந்த கமிஷனில் ஏஜெண்ட்
கள் தேவை. விவரங்களுக்கு எழுதுக.

நாவல் பப்ளிஷிங் கம்பனி,

கண்டனூர்,

ராமநாதபுரம் ஜில்லா.